

[Maisted]

de til de små erhvervsvirksomheder, når de ikke kunne få tingene til at gå: kan I ikke lide lugten i bageriet, så må I søge over på en fabrik og blive arbejdere. Det var den besked, de fik i 1974, da man endnu havde fuld beskæftigelse og socialdemokratiet ikke mente, at man havde behov for dem.

Vi fik også her i statsministerens nytårstale en venlig hilsen til dansk erhvervsliv, ja, det var et helt juleeventyr. Statsministeren kunne fortælle om en utilfreds erhvervsmand, der var kommet og havde brokket sig over, at han blev plyndret i skatter af det arbejde, han lavede. På trods af at denne mand altså var ganske ukendt, så kunne statsministeren se den store Mercedes holde ude på parkeringspladsen. Han havde det jo i og for sig rigtig godt, sagde statsministeren – ja, han havde det næsten lige så godt som de socialdemokratiske pampere.

Statsministerens opfattelse af, hvad der skal produceres, er, at det skal være en samfundsbetonet produktion, det udtalte han til Børsen i januar måned. I den forbindelse er det ganske uforståeligt, hvad statsministeren mener med en samfundsbetonet produktion. I hvert fald var der en af hans embedsmænd, der i samme blad udtalte, at med hensyn til egnsudvikling så man ikke på, om virksomheden ville producere forfinet elektronik eller om den ville producere flødeboller. Begge dele var lige vigtige, hvis der var nogen, der ville aftage virksomhedens produkter. Det vil altså sige, at her havde vi en modstridende opfattelse hos en embedsmand, som skulle administrere statsministerens tanker om en samfundsbetonet produktion.

Hele vejen igennem har socialdemokratiet været negativt, og det er unægtelig sådan, at man får den opfattelse, at de små virksomheder nærmest er en hindring for socialdemokratiet. Det, vi gang på gang har bebredt venstre og konservative, er, at de har ladet sig trække for langt til den forkerte side, at de er gået socialisternes vej. De har hver gang sagt: ja men vi er blevet nødt til at indgå en række kompromiser for at få noget igennem. Men reelt har de opnået en række aftaler, hvorom de bagefter må sige: ja men det var altså ikke det, vi ønskede af disse aftaler.

Når socialdemokratiet lægger stor vægt på at være forsvarer af demokratiet, så er det helt ufatteligt, at de ikke har forstået, at de

mindre virksomheder med deres ansatte og ledere er en væsentlig del af dansk demokrati og har været det i mange år. Der kniber det noget for socialdemokratiet at lytte og føre en dialog. Man er blot blevet ved med at pålægge dem skatter, afgifter og byrder, sådan at der ingen er, der rigtig har lyst til at drive virksomhed mere.

Det kommer til udtryk, når man hører mindre erhvervsvirksomheders ledere og medarbejdere sige: vi vil meget hellere, vi, der kender hinanden, lave en ekstra arbejdsindsats end antage nye mennesker til det forhåndenværende arbejde. Det giver yderligere administrative besværligheder. Det betyder, at den mindre erhvervsdrivendes kone skal lave endnu flere regnskaber. Det betyder, at de forskellige ledere, når de kommer hjem om aftenen, skal lave yderligere tilbud for at udvide forretningen, for at kunne ansætte nogle flere mennesker. Disse mennesker bliver ikke belønnet af samfundet med andet end utak, hver gang de f. eks. åbner for Danmarks Radio og TV. Der er ikke noget at sige til, at de er blevet trætte, og at de ikke gider gøre det, som det øvrige samfund har så hårdt brug for, nemlig en ekstra indsats for at skaffe nogle flere arbejdspladser.

Socialdemokratiet har også vist mangel på demokratisk opfattelse ved den måde, de har behandlet et nyt parti som fremskridtspartiet på. Fremskridtspartiet kom herind i tinget som det næststørste parti og et oppositionsparti, der netop påpegede disse problemer. Vi har påpeget, at det ikke kunne nytte noget, at man øgede skatte trykket. Hvad har svaret været? Ja, man har gjort det til sin fornemste opgave at tage fremskridtspartiets politiske leder og lade ham blive beskæftiget i 5 år i byretten med nogle mærkelige teoretiske opsætninger om fiktive dispositioner. Det er den måde, man har ført en dialog med landets næststørste partis ledere på, og samtlige forslag, vi har lagt frem fra fremskridtspartiet, er blot blevet taget af bordet som urealistiske.

Kendsgerningen er, at socialdemokratiet har ført en økonomisk politik, der har gjort det næsten umuligt at drive en rentabel virksomhed her i landet. Man har en arbejdsminister, der i forbindelse med arbejdsmiljøloven sagde, at denne lov skal bruges som en murbrækker til at gennemføre ØD. Det var altså en trussel. Det vil sige, at en lovgivning,